

DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)

Lundi 14 mai 2007 (matin)

Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Schrijf een commentaar bij een van de volgende teksten:

1. (a)

Jaren waren ze door de eeuwigheid omringd geweest, een eeuwigheid die de mens beschermde tegen de kleine dood van dier en plant, de vergeten dood van opgezette dieren in het projectielokaal en op het brandgangkamertje, de dood in bosjes en op sportvelden in de vorm van ingedroogde en aangevreten lijken van aan myxomatose gecrepeerde konijnen, van stoffige, dode planten in de gangen, verdroogde, door de tocht voortbewogen langpootmuggen op de vensterbanken, de leeggezogen insecten in de spinnenwebben tussen de dennentakken. De binnentijd kende geen einde. Maar nu werden seminarie¹ en klooster overspoeld en overrompeld door de buitentijd die voor elk wezen eindigheid en de dood zou brengen. De eeuwigheid hield op. Vanaf dit ogenblik, besefte Walter opeens, kon de dood uit elke hoek toeslaan, iedereen was in gevaar. En hij, Walter Bosveld, was de aanstichter van deze gruwelvertoning, van deze onomkeerbare vernietiging. Hij wist het zeker. Alles wat zich afspeelde, beneden, hier, elders, was ooit door zijn hoofd gegaan, was ooit door hem uitgesproken. Soms schertsend, andere keren half serieus, had hij opmerkingen gemaakt. Op de cour², in de studiezaal. Op velletjes papier die hij doorgaf in de klas. “Dat torentje daar? Helemaal vermolmd. Niet meer te restaureren. Moeten ze gewoon in de fik steken.” Dat had hij zich laten ontglippen, op een ochtend op de cour, toen bouwvakkers aan de achterkant van de kapel de stellage voor de restauratie opbouwden.

Alles wat hij had gezegd, had zich in de tijd opgehoopt, als water voor een stuw of als etter in een wond. En die wond was doorgebroken. Zijn woorden hadden zich verzameld, zonder dat hij het in de gaten had, en hadden zich samengevoegd, als de stoffen voor een chemisch mengsel. Vandaag kwam dat alles tot ontploffing.

Maar hij had het toch maar gedacht! Over de mogelijkheid van een brand had hij zich uitsluitend schertsend tegenover zijn kameraden uitgelaten. Alleen in het verborgene had hij een brand overwogen.

De toren was slechts een symbool, nu stond er een heel tijdperk in brand.

Door de rook boorde zich een lichtstraal. Water kletterde in de kapel de trap af naar beneden, naar de plek waar het orgel bespeeld kon worden. Zijn run omlaag werd gevolgd door glasgerinkel. Hij stampte met zijn voeten op de pedalen en drukte zijn vingers op het manuaal³. De akkoorden vulden de verstikkende ruimte van de kapel.

“Walter,” schreeuwde iemand in de duistere verte, “kom naar buiten. Kom, voor het te laat is.” Het was zijn vriend, Eugene Pafort. “Hou op met spelen. Kom naar buiten.” De stem van Eugene Pafort wiekte als een vleermuis de duistere kapel binnen. Opnieuw was er glasgerinkel en lange slierten water gutsten naar binnen. Waren ze nou helemaal gek geworden: het vuur zou immers vanzelf uitgaan. Water zou het orgel onherstelbaar beschadigen. Hij voelde een onbedwingbare drang in zich om verder te spelen. Hij moest, hij mocht nog niet weg, al sneed de door het water dik en smerig geworden rook hem de adem af.

Maar lang hield hij dit niet meer vol. Hij stond op van de houten bank, tastte duizelend om zich heen en knielde neer. Hij trok zijn schoenen uit en klemde die vast tussen de voetpedalen zodat ze ingedrukt bleven. Het orgel hoestte een ononderbroken toon uit, zwaar, door de naar binnen gebroken brand heen loeiend. Zijn zakdoek propte hij tussen een toets van het manuaal en de orgelkast zodat ook de toets bleef ingedrukt.

In het geruis van waterstralen die door het kapotte dak heen spoten en tegen een muur uit elkaar spatten, kroop Walter Bosveld op handen en voeten naar de trap. Plotseling rees vóór hem, in de door vuur verlichte rook, een zwarte, in een pij gestoken figuur op die hem woest
45 en zwijgend beetpakte. En hem meesleurde.

Uit: Tymen Trolsky, *Het einde van de eeuwigheid* (2000)

¹ seminarie: opleiding voor toekomstige priesters

² cour: binnenplaats

³ manuaal: toetsenbord van een orgel

1. (b)

Het jaargetij ging

Het jaargetij ging
van de ene hand in de andere
en wij gingen mee;
de zomerwei werd op slot gedaan
5 en een harmonica van bruin, geel of
rood hing plotseling aan alle takken,
hij speelde een liedje van kou.

Wij zaten nog
met ons hoofd in de zomer,
10 met onze spieren in het groen:
vuil en jong leefden wij op de akkers
en transpireerden als een drummer
die niet luisteren wil naar rede,
een nerveuze bosgod in zijn eigen rijk.

15 Wij bereden paarden met sterke nek
en klommen in het oor van de ruimte
die ons dan weer terugwierp op aarde.
Om de tijd mee te temmen hadden wij
handen vol oerdrift en geluk,
20 om de dag te verkennen leefden wij
tussen de stallen van het platteland,

waar wij vochten, tot het uiterste
gespannen, bloed tegen bloed,
een vete van boerenjongens,
25 ridders te vuur en te vuist.
En altijd hadden wij honger naar lucht:
een elastische god die ons tot
op het bot bezielde met staalblauw.

Jaap Harten. Uit: *Het spoor van de gele keizer* (1962)